

geïllustreerd door DICK DE WILDE.

Is me dat nu toch 'n wonderlijke naam voor 'n verhaal! — ik hoor 't jullie al zeggen — en je verwacht natuurlijk wat over 'n koekepan, 'n pannenkoeken-winter-verhaal of zoiets; of over 'n dakpan — o! dan is 't van 'n najaarsstorm, toen er 'n pan van 't dak woei en dat

'n heele geschiedenis geworden is!

Mis, allemaal; je zoudt maar aan 't raden blijven, en 't eindelijk misschien raden ook.

De naam van dit verhaal heeft te maken met 'n vreemde meneer met horens op z'n hoofd, en in plaats van menschenbeenen ruige bokspooten. Dat is Pan, de boschgod — en je hebt misschien wel eens gehoord, hoe in heel vroeger tijden de menschen geloofden, dat er overal in de natuur van die machtige wezens waren, die ze hun goden noemden; in elke steen, in elke boom, in de zee (god Neptunus met z'n drietand en zeewier in z'n lange baard en haren, je kent hem wel) — ik noem nu maar 'n paar van de heele rij: Vulcanus, de god van het vuur, die altijd voorgesteld wordt als 'n smid met 'n aambeeld, Morpheus, de god van de slaap, en aan het hoofd van allemaal de almachtige Jupiter, ook wel genoemd Zeus; en zoo had je dan ook 'n god van de bosschen, dat was Pan met z'n bokspooten, en meestal zie je die afgebeeld, blazende op 'n herdersfluit, zoo'n grappig ding van allemaal rietbuisjes, die hoe langer hoe korter worden en wel zoo'n afgeknaagde boterham lijken, en daar jubelt hij z'n lokroepjes mee door de bosschen en hij holt en hij springt en hij buitelt over z'n kop, want hij is 'n echte vroolijke, dollie klant.

Wat ik nu ga vertellen, is niet direct van 'n wonderbaarlijk wezen met bokspooten, maar van 'n groote herdershond, die midden in de dennenbosschen, in het hartje van de onmetelijke Schoorlsche duinen woont, en nu weet je meteen, waar ik naar toe wou met m'n lange aanhef, en nu begrijp je zeker even goed als ik, toen ik 't voor het eerst hoorde, waarom Schutte, de boschbaas, die daar in de begroeide duinen z'n kleine huisje heeft, z'n hond indertijd zoo noemde.

Pan is 'n echte boschgod, zit wel meestal aan 'n ketting, maar beheerscht van daaruit de heele plaats — o wee, als er 'n enkele keer 'n bezoeker komt; dan is het maar goed 'n beetje uit de buurt te blijven van die ketting en de scherpe tanden, en bewonder je beter op 'n afstandje de stoere houding van de hond, de sterke pooten, de mooie teekening van de rug, als hij, uitdagend en waaksch, de ooren spits omhoog, wild blaft, omdat er vreemd volk is.

Maar, als hij minstens eens per dag door de baas losgelaten wordt, springt hij hem voor, over het steile, met stroo bedekte paadje, zooals je achter de huisjes hebt tegen het afstorten van zand, het hooge duin op, kijkt even uit van dat hooge punt als een echt heerscher over alle begroeide duinpannen van deze streek, over alle blinkende toppen er tusschen in, blaft eens extra uitgelaten en holt z'n rijk in, langs de dennenstammen, over greppels, even 'n konijn achterna, duin op, duin af, en viert echt z'n vrijheid, om op 'n roepen van de baas terug te hollen en dankbaar tegen hem op te springen en luid blaffend met hem te stoeien.

Dat is Pan, de boschgod van de Schoorlsche duinen; en als je hem soms mocht willen kopen, dan ga je er maar naar toe en zal vrouw Schutte je wel binnen vragen, want ze is zoo'n gezellige praatster met 'n kanten kapje op, en 'n prima gastvrouw, die, als er watergebrek is of geen watergebrek (want dat heb je wel 'ns in droge tijden in de duinen) toch altijd kans ziet, 'n bakje thee te zetten, en dan zal die meteen wel even vertellen, waarom ze Pan nooit meer verkoopen wil.

„Nooit meer” — ja — want daar gaat deze geschiedenis nu juist over — Pan is éénmaal verkocht geweest, maar . . .

Het was in die bar koude winter, van welk jaar weet ik niet meer precies, maar ik denk haast van 1929 — nou, het hield maar niet op met vriezen; de waterput was zelfs bevroren; in huis kon je maar stoken, stoken en nog eens stoken en 't kostte massa's geld; baas Schutte sukkelde wat en moest de dokter er bij hebben, wat in geen 35 jaar gebeurd was; die kwam op z'n motorfiets de mulle paden over, hoe, dat snapte hij zelf niet, maar het lukte en hij bracht de baas weer gauw op de been; vrouw Schutte ging zich ook niet zoo al te best voelen en dan vanzelf ga je alles zorgelijk inzien — ze werd ook al 'n dagje ouder — en 't gaf heel wat verzorging, het groote kippenhok op de Paardenwei aan de overkant — 'n heele loop er naar toe met voer en telkens nieuwe bakjes water — je kreeg er spit van in je rug van 't gesjouw, en dat was met ander weer nog niet zoo erg, maar nu met die barre kou! — en aan de andere kant van 't huis Pan in z'n hok, die je hier in de Staatsduinen toch maar niet aldoor los mocht laten loopen, en die ook z'n verzorging noodig had . . .

„Baas,” sprak vrouw Schutte op 'n avond, toen ze de korte golf op de radio had en het net niet zoo'n erg kabaal was; maar ze zette toch haar stem uit, dat was zoo haar gewoonte geworden, sinds ze dagelijks muziek in huis hadden, „ik heb 'r nog 'ns over gedacht, maar we moesten 't toch maar doen — 't is 'n mooie prijs en wie geeft 't er weer voor — en 't wordt mij te lastig — we worden 'n jaartje ouder — en dan nemen we van de zomer weer eens 'n jonge.”

Baas Schutte schrok op, liet bijna z'n pijp uit z'n hand vallen en morste de heele radiobode onder — 't was net, of hij uit de dommel schoot, maar hij had 't maar wat goed gehoord en dadelijk begrepen: „Pan naar die meneer in Bergen, die al van verleden jaar aan 't zeuren was, om de hond te koopen en nou van de week zoo'n hoog bod gedaan had” — hij moest 't verwerken: „dus de hond weg — dat was 'n kwaad ding, want 'n beste rakker, dat was ie, en mooi op de koop toe,” maar dat kon de baas eigenlijk niet zooveel schelen.

Maar langzamerhand, toen hij eerst nog wat tegengesputterd had en ze het nog eens goed samen besproken hadden, zag hij 't wel in: — 't moest dan maar gebeuren — z'n vrouw had de zorg, want hijzelf was bijna de heele dag in de duinen — en nou met die strenge winter — je wist maar niet, waar 't eind was — 't weerbericht zoo pas was „aanhoudende vorst”, je wist al niet beter — de kolen werden schaarsch — en zoo'n buitenkansje, dat bod op de hond, kwam nooit meer terug, en . . .

De volgende dag — 't was juist Zondag — liep baas Schutte naar het hondenhok — z'n vrouw bleef in de keuken morrelen en wou zichzelf niet bekennen, dat het 'n harde dobber was en dat 't haar toch erg aan 't hart ging, maar ze wou nu ook niet meer terugkrabbelen, omdat ze 'r zelf zoo op aangedrongen had, — de ketting rammelde, Pan's stem schalde tegen het huis — en door het raampje zag ze haar man letterlijk opgetrokken worden tegen het steile duinpad, door Pan aan de halsband. Dan nog 'n luid geblaf boven, weg waren ze achter het duin — en vrouw Schutte

smeet met 'n deksel van pure onwil en akeligheid. Pan was weg, naar Bergen, naar die meneer, die 'm misschien wel meenam naar Amsterdam, want daar woonde hij immers 's winters — de baas kwam straks terug met 'n beurs vol geld — wat had je er aan!

Maar het was gebeurd — Pan was weggehaald uit z'n boschrijk en verkocht. En het leven ging gewoon z'n gang; alleen zou het in dat huisje in de duinen nog wat stiller worden dan anders 's winters en zou vrouw Schutte vooral erg verlangen naar de zomer, dat je nog eens wandelaars zag. Dan kwamen er vaak menschen, die zich ver in de duinen waagden, en ze moest meteen denken aan de zomeravonden, dat soms laat nog volk aanklopte, half huilend, omdat ze de weg kwijt waren; dan was de baas wel zoo goed, om die sukkels weer de goede weg naar het dorp en naar hun pension te wijzen, en kon zij mopperen, of ze het nooit leerden en of ze niet beter dichtbij huis konden blijven; maar in haar hart vond ze 't wat gezellig, die aanloop. Er waren er wel bij, die dan de heele dag in de duinen ge-

dwaald hadden en er maar niet uit konden komen.

Ja, dat had je hier en als vrouw Schutte wou, zou ze er veel van kunnen vertellen, hoe raar de wegen vaak op hetzelfde punt uitkwamen.

Nu 's winters kwamen er geen wandelaars en had ze de baas en de radio — dat was allemaal wel heel goed, maar 'n beetje aanspraak moest 'n mensch toch hebben.

Pan was nog haast niet bij z'n nieuwe baas en zij liep even het erf over, of ze miste hem al, omdat ze zoo gewoon was aan het blaffen en de kwispelende staart daar bij het hok en de verstandige kop naar haar toe...

De middag bracht gelukkig wat afleiding, want Akerboom, de voer-

man in de duinen — (die heb je er ook; die moet het afgezaagde hout uit het bosch halen en wegrijden en allemaal zulk werk) — kwam, of vrouw Schutte kon komen; z'n vrouw was niet goed en hij wou even naar 't dorp, de dokter halen.

Het gaf 'n heel gedoe en zorg — en door alle bedrijvigheid vergat ze Pan glad. Ze kon daar in 't huis flink aanpakken, stuurde de kinderen naar haar huis — 't was toch Zondag en dan moest baas Schutte ze maar bezighouden — en toen dokter kwam, lag de zieke juffrouw Akerboom goed verzorgd in bed en knikte hij eens extra tevreden.

„Je zoudt geen betere verpleegster kunnen vinden,” lachte hij hartelijk.

„Ik geloof 't graag, dokter,” maar vrouw Schutte schrok en bedacht zich opeens, dat dokter ook altijd gezegd had: „Als je Pan nog eens wegdoet, moet je aan mij denken, hoor!”

En nu was Pan weg, en ze hadden heelemaal niet aan de dokter gedacht, alleen maar aan dat nare geld! En meteen zat ze weer midden in de ellende en ging, nu juffrouw Akerboom voorloopig verzorgd was, maar weer naar huis.

Dokter tufte ook weer door de duinen en het ging nu makkelijker, nu de zandpaden door de aanhoudende vorst vrij hard bevroren waren; z'n puffend paard trok hem gemakkelijk door de mulle stukken — maar koud was het! — de wind blies hem zelfs door de leeren kap, die glad om z'n hoofd over z'n ooren paste; en thuis bleef hij wat in de apotheek met z'n rug pal voor de gloeiende kachel staan, om flink door te warmen, vóór hij verder ging; want hij moest nog naar „'t Haveke", dat huisje achter de weg naar zee, waar 'n kindje zou komen, en dat zou wel vandaag gebeuren — en onderwijl sprak hij met z'n vrouw af, dat die het drankje zou klaarmaken en even Reindert waarschuwen, het knechtje, dat natuurlijk vrijaf had, 's Zondags, maar nu vanavond toch nog even naar juffrouw Akerboom in 't duin moest.

Reindert kwam, dadelijk na het eten, rood van haast, zooals altijd, maar tuk op die extra tocht, de duinen in — hij had nog geprobeerd, 'n vriend mee te krijgen, maar de een wou niet en de ander was naar Alkmaar en 'n derde had weer wat anders, dus zou het alleen moeten.

En Marie, de meid, hoonde hem geducht: „Reindert, dat is 'n heel ding voor je — jij liever dan ik, hoor! — pas maar op voor leeuwen en tijgers in 't duin, nou!" maar Reindert stooft op als 'n kalkoensche haan: „Och wat, jullie bange meiden ook — pff!" en Mevrouw dokter hielp hem gauw: „Wel nee, hoor, onze Reindert zou nog voor geen tien leeuwen bang zijn, hè? — breng jij maar gauw 't drankje, hoor! — 't eenige, wat je kan tegenkomen is 'n hazebout, en die neem je dan maar voor je moeder mee — maar trek vooral je muts flink over je ooren, want de wind is scherp!" en zoo ging Reindert op weg, met woedende blikken naar Marie en 'n dankbare, trouwe blik naar Mevrouw en z'n: „'t zal best in orde komen — in 'n half uur ben 'k terug — 'k ga toch op de fiets" kwam er triomfantelijk achter als 'n belofte. Gelukkig

hoorde hij niet meer, wat Marie achter 'r hand gichelde: „dan loopt 't heelemaal niet goed af, want dan val je van elk duin, dat je over moet!"

Reindert kende de duinen, zooals een stadsjongen de straten en stegen in zijn wijk kent — z'n carbidlantaarn gaf 'n goed licht en daarom nam hij halverwege de tocht het smalle achterpaadje, waar hij wel loopen moest — want het was hier erg mul — maar het sneed ook zooveel af en kwam over het laatste hooge duin precies achter het huisje van Akerboom uit.

Bijna kiepte hij met fiets en drankje en al op het dak van het huisje, toen hij over het hard gemaakte, sterk hellende achterpaadje het dertig meter hooge duin afpeddelde — het gaf wat lawaai en vanzelf kwam Akerboom naar buiten en bromde wel, dat ze zoo geschrokken waren, — maar Reindert had z'n roode koonen en z'n schitterende oogen nog — de fiets was heel en het fleschje met 't drankje ook, en dat vond de familie, en hijzelf trouwens ook, nog het allerprettigste.

Even maar nam hij op de valreep — dat was in de deuropening — 'n kom koffie voor de boodschap en sloeberde 't flink heet naar binnen en maakte 'n gebruikelijk praatje, zooals met de patienten dagelijks in de wachtkamer bij dokter: dat 't 'n stijf wintertje was en dat 't nog wel aanhouden zou — wat dacht jij? — en maakte toen rechtsomkeerd, heesch z'n fiets gemakkelijk het achterpad op en zag toen even

de wijdte voor zich: de maannacht over de duinen — diep weg de donkere kuilen met dennenbosschen — blinkende toppen in de verte — en boven alles die ontelbare sterren.

Zelfs dat maakte indruk op hem, en opeens voelde hij vaag iets van „oneindigheid”, maar de wind sneed hem bijna het bolle van z'n wangen af, en weg dook hij, met fiets en al, het duin af en het lantaarnlicht flikkerde van het waggelen door het zand, tot een recht stuk door 'n dennenlaan ver vóór hem verlicht werd door de lichtbundel — en Reindert genoot, zooals 'n gezonde, levenslustige Hollandsche jongen maar genieten kan van zoo'n spannende tocht. Je moest aldoor flink bij je positieven zijn, want elk oogenblik kon het naaldenpad 'n kuil vertoonen, waar je met je achterwiel in kon slippen, en afgeloopt was het dan met je goede voornemen, om onder geen voorwaarde meer van je fiets te stappen. Dan lag je meteen al — hij wist er alles van en had ondervinding.

Telkens schoten er hazebouten voorbij, of liever gezegd waren het konijnen, en werkelijk kwam het even in hem op, zoo'n beestje te bemachtigen en er z'n moeder mee te verrassen, maar eerbied voor jachtopzieners en veldwachters, en het besef, dat hij dan toch zeker af moest stappen, hield hem er van terug.

En tóch stapte hij af, en zelfs op 'n recht stuk, waar het hard was van dennen-naalden en de bevroren grond, en 'n klein kind, dat pas fietsen leerde, zelfs overheen kon, zonder te slippen.

Tusschen de takken kraakte het, eerst nog wat in de verte en het was of er iemand door het bosch brak.

Reindert luisterde; het kwam dichterbij — raadselachtig — takken braken — en als nu Marie de meid hem gezien had, had ze hem vast uitgelachen, want nu verbleekte hij toch wel 'n beetje — hij dacht wel niet aan leeuwen of tijgers, maar even aan 'n wild zwijn; toen aan 'n verwilderde man — hoe hij zich die voorstelde, wist hij zelf niet, maar hij had zeker eens van 'n verwilderde kat gehoord en van 'n man, die als holbewoner ergens in 'n bosch leefde, en combineerde dat nu zoo.

Het pad voor hem werd ver verlicht door de carbidlantaarn — pats — pats vielen de takken — krak — nu werd er door het hout gebroken — dan opeens sprong over de weg 'n gedaante, kwam even zijn kant uit — hij zag de oogen glinsteren, groenachtig — daarna verdween 't aan de andere kant het bosch in, en weer begon het kraken van takken.

Maar in dat eene oogenblik had Reindert gezien: 'n spitse snuit en recht opstaande ooren, en hij holde met z'n fiets aan z'n hand het pad af, in één ren, sprong er weer eens op, viel dan weer, holde weer verder en kwam eindelijk op de Schoorlsche weg, en het zat hem maar in 't hoofd vast, dat ééne woord: „'n wolf — 'n wolf . . .” en nu hij niemand tegenkwam op de weg — met de kou bleven de menschen wijselijk thuis — en hij het onderweg dus aan niemand kon vertellen, jakkerde hij in één spurt door naar 't doktershuis — dokter was net thuis, — dokter had z'n viltpantoffels aangeschoten en zich behagelijk voor de warme kachel genesteld — Mevrouw speelde piano, maar allebei schrokken van dat gezicht:

Reindert, rooder dan anders, buiten adem als altijd, maar met zoo iets van angst in z'n oogen, dat ze hem eerst bedaarden en dokter hem op zijn stoel naast de kachel pootte en Mevrouw 'n kop thee voor hem inschonk. Toen kwam het vreeselijke verhaal van de wolf, en eerst dachten ze wel: die jongen praat maar wat; maar ze kenden Reindert goed genoeg, om te weten, dat er wel iets van waar was — en voor 'n 1 Aprilmop was 't nog te vroeg, daar was hij anders sterk in. En eindelijk, toen de jongen maar volhield, besloot dokter: „Kom, dan gaan we 't nog even aan de

veldwachter vertellen," en ze gingen op stap en Mevrouw, die het vervelend vond, nu weer alleen te blijven, ging mee.

De veldwachter deed erg gewichtig, maar zat ook met z'n pantoffels bij de warme kachel en z'n vrouw schonk thee en ze lachten zoo stilletjes wat om de wolf — Reindert mocht gauw naar huis gaan — „en ja," bromde de veldwachter toen, „dokter wil toch zeker niet, dat ik nou ga jagen op die wolf?"

„Nee," lachte dokter terug, „maar je kunt er morgen dan direct werk van maken."

„Goed, goed," was de veldwachter erg opgelucht, „ik wou anders al zeggen: dokter mag dan wel mee; ik heb op zolder nog zoo'n oud geweertje staan, en 't is nou lekker frisch, om op jacht te gaan, zoo'n winternacht in de duinen!" en vanzelf kwam hij aan het vertellen over toen hij nog 'n jonge kerel was en 's nachts veel buiten moest zijn, als ze op smokkelaars loerden. En het eene verhaald bracht het andere te voorschijn — de man sprak vlot z'n

jagerslatijn — en op het laatst was de eenige, die nog heel erg aan de wolf dacht, Reindert, die thuis onder de wol droomde van die groene oogen en opschrok van 'n warme adem uit 'n wolvenmuil. Maar toen hij goed wakker was, draaide hij zich met 'n diepe zucht om en dacht: „zeker m'n eigen adem tegen 't dek geweest" en viel opnieuw in 'n benauwde droom, waar hij van duintoppen tuimelde, zoo maar op 'n groote wolvenrug en door de wolf verder rondgereden werd in duizelingwekkende vaart, en aldoor op hetzelfde punt terugkwam, bij het huisje van Akerboom, waar ze naar hem gooiden met leege medicijnfleschjes — en toen ze hem raakten, viel hij van de wolf af en moest al die duizend medicijnfleschjes schoonmaken. Ja, het was lang geen plezierige droom en 'n koud werkje ook, want dat heele geval gebeurde in z'n hemd en met bloote beenen in die koude vriesnacht buiten. Of hij ook blij was, toen hij wakker werd in z'n warme bed!

De volgende dag vroeg ging de veldwachter met z'n collega uit 't dorp op stap, de duinen in — ze speurden al eens hier, vroegen daar aan 'n paar houthakkers, of ze soms 'n wolf gezien hadden — kwamen 'n jongen op de fiets tegen — maar die wist ook van niets en die spurttte naar 't dorp en had weinig moeite, om in een minimum van tijd het praatje in het dorp te verspreiden, dat er 'n wolf in de duinen zat. En wie het nog niet van Reindert gehoord had of het van hem niet geloofde, moest het nu wel gelooven, nu de veldwachters het zelf gezegd hadden.

Maar bij Akerboom wisten ze ook van niets — met de juffrouw ging het al weer beter, dank zij het drankje — en de man was juist in de keet, waar z'n wagen stond — zij met z'n allen er naar toe — dan samen, ook nog met 'n paar knechts naar het volgende huisje — Schutte waarschuwen — het was allemaal werk van 'n oogenblik.

Vrouw Schutte kwam zelf naar buiten; zooveel toeloop opeens — en ze stond

daar maar eerst angstig gespannen, wat dat betekende: twee veldwachters en de voerman en 'n paar knechts, en . . . maar zoo onder 't verhaal begon ze te grinniken, en de oudste veldwachter, die het woord deed, hield opeens op, en keek wat boos, of er nu wel reden was, dat hij zoo maar uitgelachen werd.

„Kom binnen,” noodigde vrouw Schutte en ze hield de deur zoover open, dat ze net naar binnen konden schuiven en er niet teveel warmte uit de kamer verloren ging.

Dat lieten zij zich geen tweemaal zeggen; de mannen snoeven eens behagelijk — daar op de kachel stond de koffiekkan, en 'n geurtje, mijnheer! om het water uit de mond te laten loopen!

Die vrouw Schutte wist het 'n mensch toch maar prettig te maken — de tabakspot

schoof ze wat dichterbij en ze maakte 'n gebaar van daaruit te grabbelen naar hartelust — de pijpjes kwamen te voorschijn — en zij lachte maar, liep even weg en wenkte achterom: „m'n man halen,” en krabbelde, zoo gauw haar oude beenen haar dragen konden, het steile paadje achter het huis op, stiet boven op het duin 'n schelle klank uit, ergens naar beneden, en daar kwam 'n zelfde roep van terug. En gauw verdween ze weer van die tochtige top, en 'n oogenblik later kwam Schutte zelf vragen, wat er aan de hand was, wat lachend bij zooveel onverwacht bezoek:

„Nou, vrouw, schenk jij maar 'ns 'n lekker bakkie!”

Onderwijl vertelde vrouw Schutte en de baas zelf begreep ook onmiddellijk alles en sloeg zich op z'n knieën van plezier, maar hij liet z'n vrouw vertellen, die toch maar altijd 't best het woord voerde.

De mannen dampden en luisterden — de radio speelde zachte dansmuziek — het was zoo behagelijk allemaal. „Nou — en zal ik je nou 'ns vertellen, waar die wolf gebleven is? . . . die hebben wij hier!”

Stomme verbazing — de pijpen gingen even uit de mond, en de monden gaapten dom: „hier??”

Ja, knikte vrouw Schutte, en met verheffing van stem, om de muziek te overstemmen, die daar opeens begon te schetteren als 'n waardige begeleiding van wat er nu komen zou:

„We zitten gisterenavond zoo met mekaar, Schutte en ik — Schutte zoo'n beetje te pluizen in de radiobode en ik wat kousen te stoppen en we luisteren naar 'n tooneelstukje — dat mag ik altijd graag — 't is zoo echt — van 'n famielje, die 'n nieuwe dienstbode kreeg — en toen zei die mevrouw . . .” — baas Schutte viel even kalm in de rede: „vrouw, vertel nou niet van 't tooneelstukje” — en zij ging door: „'t is

waar, jullie zult 't ook weten," en de mannen knikten: „wel zeker, wij hebben ook radio."

„En daar opeens — ik ben wat hardhoorig bij tijden — hoor ik blaffen — en ik zeg zoo: zeker de hond van Akerboom los — nog eens blaffen — dichterbij — en Schutte wil al 'ns gaan kijken, want je weet toch nooit en je denkt dan altijd aan iemand, die verdwaald is — we hadden van de week hier 'n juffrouw met 'n hond en die wist de weg niet goed, al wou ze 't niet bekennen, — en van de zomer hadden we . . ." — weer kuchte de baas en bracht dat z'n vrouw weer op haar eigenlijke onderwerp: „en Schutte, die staat op en opeens, 'n bons tegen de deur en 'n gejack van 'n beest — 't ging me door m'n ziel en Schutte zag zoo bleek en hij heeft z'n steenen pijp laten vallen — en weer 'n plof — en toen zeg ik: Schutte, 'r is wat gebeurd!

Wat dan, zegt Schutte, maar hij loopt toch naar de deur, en doet die open, en daar springt me 'n groote herder naar binnen — en als ik nog vertel, dat we net die dag onze Pan, je weet wel, onze hond, aan 'n heer in Bergen verkocht hadden, dan hoef ik je niet te zeggen, wie me daar bijna onderste boven sprong en m'n handen en m'n gezicht likte — en blij, dat die hond was! — en ik zei tegen Schutte: en dat is de eerste keer, maar ook de laatste keer, dat we onze Pan verkocht hebben — breng jij morgen 't geld maar gauw terug! . . . en is die Reindert van de dokter zoo van 'm geschrokken, zei je? — há-há-há! — nou, veldwachter, dan kun je rustig naar huis gaan, hoor; en je geweer, dat gebruik je maar voor konijnen of stroopers, maar van onze Pan, daar blijf je van af. — En zeg maar tegen de dokter, dat de wolf terecht is!"

En het gelach en gepraat overstemde volkomen de muziek van Daventry.